Al-Kāfirūn SŪRAH 109

(De otroende) Förmodligen perioden i Mecka

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

In the Name of God, the Lord of Grace, the Ever Merciful.

Say: 'Unbelievers! (1)	قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١﴾
I do not worship what you worship, (2)	لَآ أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾
nor do you worship what I worship. (3)	وَلَآ أَنتُمْ عَٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٣﴾
I shall never worship what you worship, (4)	وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٌ مَّا عَبَدتُّمْ ﴿٤﴾
nor will you ever worship what I worship. (5)	وَلَآ أَنتُمْ عَٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٥﴾
You have your own religion and I have mine.' (6)	لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

[109:1] SÄG: "Otroende!
[109:2] Jag dyrkar inte det ni dyrkar
[109:3] och ni inte det jag dyrkar.
[109:4] jag kommer aldrig att dyrka det ni dyrkar,
[109:5] och ni kommer aldrig att dyrka det jag dyrkar.
[109:6] Ni har er religion - och jag har min"

Ingen Mötesplats

Även om araberna före islam inte helt förnekade Gud, kände de inte till Honom i Hans sanna identitet som Den Ende och Evige. De visade varken någon sann förståelse av Gud eller dyrkade Honom på rätt sätt. Tvärtom tillskrev de Honom partner i form av avgudar, som skulle representera deras stora och fromma förfäder eller, i vissa fall, änglar som de påstod vara Guds döttrar. Dessutom hävdade de ett släktskap mellan Honom och jinnerna. De ignorerade ofta allt när Muhammad (frid vare med honom) förklarade sin religion som Abrahams, argumenterade de att det inte fanns någon anledning för dem att överge sina övertygelser och istället följa Muhammad, eftersom de också tillhörde samma religion. Under tiden sökte de en sorts kompromiss med honom och föreslog att han skulle buga sig

inför deras gudomar i utbyte mot att de bugade sig inför hans Gud. De föreslog också att han skulle sluta fördöma deras gudomar och deras sätt att dyrka, i gengäld för vad han än krävde av dem! Denna förvirring i deras uppfattningar, tydligt illustrerad av deras dyrkan av olika gudomar samtidigt som de erkände Gud, var kanske vad som fick dem att tro att avgrunden mellan dem och Muhammad inte var oöverbryggbar. De trodde att en överenskommelse på något sätt var möjlig genom att tillåta de två lägren att samexistera i regionen och genom att ge honom vissa personliga eftergifter!

För att reda ut denna förvirring, för att avsluta alla argument och tydligt skilja mellan den ena formen av dyrkan och den andra, och faktiskt mellan den ena tron och den andra, uppenbarades denna sura i en så avgörande och bestämd ton. Den uppenbarades på detta sätt för att tydligt avgränsa monoteismen, dvs. tawḥīd, från polyteismen, dvs. shirk, och för att upprätta ett sant kriterium som inte tillåter vidare strider eller fåfänga argument.

"Säg: 'Otroende! Jag dyrkar inte det ni dyrkar, och ni dyrkar inte det jag dyrkar. Jag kommer aldrig att dyrka det ni dyrkar, och ni kommer aldrig att dyrka det jag dyrkar. Ni har er religion och jag har min.'" (Verserna 1-6) Genom en serie av förnekande, bekräftelser och betoningar, framställer suran sitt budskap med absolut klarhet. Den börjar med ordet "*SÄG*", vilket markerar en tydlig gudomlig befallning som understryker att hela religionsfrågan uteslutande tillhör Gud. Ingenting av det tillhör Muhammad själv. Dessutom antyder det att Gud är den ende som beordrar och beslutar. Adressera dem, Muhammad, med deras verkliga och sanna identitet: "Säg: Otroende!" (Vers 1) De följer ingen föreskriven religion, och de tror inte på dig. Ingen mötesplats existerar mellan dig och dem någonstans. Således påminner surans början om verkligheten av den skillnad som inte kan ignoreras eller förbises.

"*Jag dyrkar inte det ni dyrkar*" är ett uttalande som bekräftas av "*Jag kommer aldrig att dyrka det ni dyrkar*." På samma sätt upprepas "*och ni dyrkar inte det jag dyrkar*" för ytterligare betoning och för att eliminera alla tvivel eller misstolkningar.

Slutligen summeras hela argumentet i den sista versen: "*Ni har er religion och jag har min*", vilket betyder att ni, otroende, och jag, Muhammad, är mycket långt ifrån varandra, utan någon bro som förbinder oss. Detta är en fullständig åtskillnad och en exakt, förståelig avgränsning.

En sådan inställning var nödvändig då för att avslöja de grundläggande skillnaderna i kärnan, källan och koncepten hos de två trosuppfattningarna, dvs. mellan monoteism och polyteism, tro och otro. Tron är den livsväg som leder människan och gör att hela världen riktas mot Gud ensam och bestämmer för honom källan till hans religion, lagar, värderingar, kriterier, etik och moral. Den källan är Gud. Således fortsätter livet för den troende, befriad från all form av avgudadyrkan. Avgudadyrkan är å andra sidan motsatsen till tro. De två möts aldrig.

Sammantaget är den åtskillnad vi diskuterar här oumbärlig både för dem som kallar människor till att acceptera islam och för människorna själva, eftersom jâhiliyyah-koncept

ofta blandas med islams koncept i de samhällen som tidigare följde den islamiska livsstilen, men senare har avvikit från den. Av alla samhällen är de utan tvekan de mest rigida och fientliga mot idén om att återvinna tron i dess hälsosamma, klara och enkla form, mycket mer än de som ursprungligen inte har känt till islam. De tar för givet att de är rättfärdiga medan de blir mer och mer förvrängda!

Existensen av ädla övertygelser och tankar i dessa samhällen, om än blandade med lägre stående, kan fresta förespråkaren av det islamiska systemet att hoppas på deras snabba återkomst, i tron att han kan stärka sådana goda aspekter och rätta till oönskade drag! En sådan frestelse är dock farligt vilseledande.

Jahiliyyah och islam är två helt olika enheter, åtskilda av en djup klyfta. Det enda sättet att överbrygga denna klyfta är att jahiliyyah fullständigt avskaffar sig själv och ersätter alla sina lagar, värderingar, normer och koncept med deras islamiska motsvarigheter. Det första steget som bör tas i detta avseende av den person som kallar människor till islam är att skilja sig från jahiliyyah. Han måste separera sig till den grad att varje överenskommelse eller samröre mellan honom och jāhiliyyah är absolut omöjligt, om inte och tills människorna i jāhiliyyah helt och hållet antar islam. Ingen sammanblandning, inga halvmesyrer eller förlikning är tillåtna, oavsett hur skickligt jahiliyyah kan vara på att överta eller efterlikna islams roll.

Det främsta kännetecknet hos en person som kallar andra till att anta islam är tydligheten i detta faktum inom sig själv och hans fasta övertygelse om att vara radikalt annorlunda än de som inte delar hans synsätt. De har sin egen religion, och han har sin. Hans uppgift är att förändra deras ståndpunkt så att de kan följa hans väg utan falskhet eller kompromisser. Om detta misslyckas måste han dra sig tillbaka helt, avskilja sig från deras liv och öppet förklara för dem: "*Ni har er religion och jag har min*." (Vers 6)

Detta är en nödvändighet för nutida förespråkare av islam. De behöver inse att de kallar till islam idag i en helt ny-jahiliyyah-miljö, bland före detta muslimska människor vars hjärtan har blivit hårdare och vars tro har försämrats avsevärt. De måste förstå att det inte finns något utrymme för kortsiktiga eller halvmesyriga lösningar, kompromisser eller delvis frälsning eller justering, och att deras kallelse är för ett unikt och distinkt islam, i kontrast till dessa människors uppfattning. De måste möta dessa människor modigt och tydligt säga: ni har er religion, och vi har vår. Vår religion är baserad på absolut Monoteism, vars koncept, värderingar, trosuppfattningar och lagar täcker alla aspekter av mänskligt liv, mottas alla från Gud och ingen annan. Utan denna grundläggande separation kommer förvirring, dubbelspel, tvivel och förvrängning säkert att bestå. Låt det vara klart i våra sinnen att rörelsen, som förespråkar islam aldrig kan byggas på tvetydiga eller svaga grunder, utan måste byggas på fasthet, tydlighet, öppenhet och mod, som förkroppsligas i Guds uppmaning till oss att förklara: "*Ni har er religion, och jag har min*." (Vers 6)

Så var det sätt som det islamiska budskapet antog under sina tidiga dagar.